

ZEVENTIEN

John Brownlow

Zeventien

Uit het Engels vertaald door Jan Pott

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Seventeen*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Hodder & Stoughton, een onderdeel van Hachette UK, Londen 2022

© Deep Fried Films, Inc. 2022

© Vertaling uit het Engels: Jan Pott, 2022

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2022

© Omslagbeeld: © Yolande de Kort / Trevillion Images

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Margo Togni, Renkum

Auteursfoto: © John Brownlow

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6375 3

ISBN 978 90 443 6376 0 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn moeder, die me het belang
van vijanden heeft bijgebracht*

DEEL 1

Het leven van een spion is niet wat je denkt dat het is.

Het is saai.

En niet saai in de zin van, nou ja, saai.

Het is geestdodend, strontvervelend en tandenknarsend eentonig.

Je zit in een hokje, dat in niets afwijkt van honderd andere kleine beige hokjes, je draagt een keurig shirt, keurige schoenen en een keurige stropdas die je alleen op kantoor draagt, met het gebrom van de airconditioning in je oren, en je vraagt je af wat vandaag de special zal zijn in de kantine, je gaat je in je fantasie helemaal te buiten aan een kop cafeïnevrije koffie om halftwaalf, en buigt je ondertussen over halfjaar oude Azerbeidjaanse kranten in de hoop ergens een volstrekt onbeduidend beetje informatie te ontdekken dat een ingang kan bieden om in de lagere echelons van het politieke gestel in Bakoe levende spanningen uit te buiten.

Bakoe is trouwens pure waanzin. Compleet geschift. Dubai aan de anabole steroïden, zeg maar, maar dan met meer vertoon van spierballen. Ze houden van jam in hun thee en de nationale sport wordt beoefend met muzikale omlijsting. Maar dat weet jij niet, want je bent er nooit geweest.

Dat komt omdat je een spion bent – of, zoals je functieomschrijving je na ieder in mineur geëindigd functiegesprek opnieuw inpepert, een analist – die veroordeeld is tot een plek net iets meer dan een meter verwijderd van je collega die nog moet kennismaken met de wonderen van de moderne deodoranttechnologie, en die een wrakke van overheidswegen verstrekte koptelefoon op zijn hoofd heeft die pijn doet aan zijn oren omdat de vulling van de oorschelpen al zes maanden geleden

de laatste veerkracht verloren heeft, terwijl alle fondsen geblokkeerd zijn omdat het Congres het zo druk heeft met zichzelf dat ze geen tijd overhouden om budgetten goed te keuren.

En dus tikt je leven hartslag na hartslag naar zijn einde, terwijl er geen einde komt aan de met armoedige apparatuur opgenomen gesprekken tussen Omar de Taxichauffeur en Hoessein de Fruitverkoper die de betrekkelijke waarde van de buitenspelval van alle kanten tegen het licht houden, en hoop je dat ze op enig moment iets zullen zeggen wat duidelijk maakt waarom de zwager van Omar, die nu in Toronto woont en hen heeft geïntroduceerd in de opwindende wereld van het professionele ijshockey, plotseling meer geld op zijn bankrekening heeft staan dan jij in een jaar verdient, meer geld dan jij waarschijnlijk ooit zult verdienen.

Maar het is niet altijd zo erg. Soms mag je naar satellietfoto's van de woestijn in Eritrea of Mongolië turen tot je scheelkijkt. Het opwindendste moment van je carrière tot nu toe was toen je meende te ontdekken dat op het Noord-Koreaanse schiereiland ergens een lanceerinstallatie werd gebouwd. Maar toen je ermee naar je leidinggevende ging, kreeg je te horen dat het om een rioolzuiveringsinstallatie ging.

Maar nou ja, weet je? Goed geprobeerd.

Wat ik maar wil zeggen is: alles wat je op tv en in de film ziet? Het reizen naar exotische bestemmingen waar je in de stank van schroeiend rubber in felgekleurde sportwagens mag scheuren, over daken mag rennen alsof je een rondje parkour doet terwijl de kogels van automatische wapens je om de oren vliegen, waar je beroemdheden neukt met diverse etnische achtergronden die loyaal zijn aan twijfelachtige regimes, en waar je fascinerende personen om zeep helpt met wapens die voorzien zijn van geluiddempers, om redenen die vaag blijven tot het derde bedrijf waarin ze plotseling weer voor je staan om de rekening te vereffenen?

Zo is het niet.

In de verste verte niet.

Lijkt er niet op.

Tenzij je mij bent.

De Bugatti Veyron is overkill, maar het budget voor deze klus was bijzonder genereus, en als ik al een motto heb, dan is het wel dat je niet moeilijk moet doen als het makkelijk kan.

Het beest is vandaag geel en snelt met een spinnend geluid in de buitenste rijbaan van Bundesautobahn 9 met een snelheid van tweehonderdvier kilometer per uur van München naar Berlijn, op dit moment in de buurt van Neurenberg. Eigenlijk zou ik wel even een omweg willen maken langs de Nürburgring om daar een paar rondjes te rijden op het circuit, maar wat in het vat zit, verzuurt niet. Die net tweehonderd kilometer per uur is nog niet eens halverwege de topsnelheid, maar ik doe mijn best om me niet meer als een klootzak te gedragen dan strikt noodzakelijk is.

Want vandaag is dat absoluut noodzakelijk.

Er zijn twee opvattingen over zichtbaarheid.

Je bent zichtbaar of je bent het niet.

Er is geen middenweg.

Onzichtbaar wil zeggen dat je de haastige vrouw van middelbare leeftijd bent, die jongleert met haar handtas en de beker Starbucks-koffie, terwijl ze op zoek is naar haar identiteitskaart om zich te legitimeren bij een controlepost. Je bent de schoonmaker met sliertig dun haar, die slecht Engels spreekt en met een stokdweil over de vloer gaat rond tafeltjes waaraan een stelletje alumni van Harvard zich het hoofd breken over de vraag of je nu beter een hovercraft of een jacht kunt huren om naar het eiland te gaan en dus niet eens de moeite kunnen nemen om even hun voeten op te tillen. Je bent de grijze muis in de

ondergrondse met vettig haar en elleboogstukken die eruitziet als een handelaar in antiek die aan de grond zit, getroffen door de ene na de andere tegenslag, en nu met een plastic tas vol oude boeken op weg is naar een *safe house* waar hij de omslagen zal openstomen om er nieuwe legitimatiebewijzen uit te halen.

Digitaal besta je niet. Je gebruikt geen creditcards. Je gebruikt wegwerptelefoons, op zijn minst elke week een nieuwe, maar liever vaker, en het liefst helemaal niet. Als het kan communiceer je langs fysieke wegen, variërend van *dead drops* in afvalbakken in parken tot de ouderwetse posterijen. Je leeft analoog in een wereld van enen en nullen.

Je blijft veilig omdat je onzichtbaar blijft.

Het probleem?

Het werkt niet. Niet meer.

Biometrie wordt je ondergang. En dan gaat het niet alleen om automatische gezichtsherkenning, die overal al wordt toegepast. Zelfs als je een papieren zak over je hoofd zou trekken, zou je worden herkend door AI. Je bent herkenbaar aan de manier waarop je loopt, aan het feit dat je je ene been iets gretiger in beweging zet dan het andere, aan je O-benen, je platvoeten, aan je swingende heupen of je wiebelende kont. En probeer maar eens een grens tussen twee landen te passeren met een paspoort van een land dat nog geen gebruik maakt van biometrie, bijvoorbeeld Rusland. Er is geen betere manier om aandacht te trekken.

De andere opvatting?

Je bent veilig omdat je in alle opzichten volledig zichtbaar bent.

Vandaar die Bugatti Veyron.

Als mensen een supersnelle auto voorbij zien komen, zien ze alleen de auto.

Het kan niemand een hol schelen wie erin zit. Ze zien hooguit een snelle beurshandelaar, een jonge dotcommiljonair, een of ander onbeduidend Saoedisch prinsje, of het eindeloos met Botox gladgestreken pronkstuk van een uit Centraal-Azië afkomstige oligarch die ooit is be-

gonnen als maffioso. Niemand wil hen aankijken. Iedereen kijkt weg.

Ik hoor bij geen van die categorieën, maar het jasje dat ik draag, de Rolex om mijn pols, het geopende bovenste knoopje van mijn shirt en mijn glad achterover gekamde haar bieden hun alles wat ze nodig hebben om er een verhaal van te maken en mij een verachtelijk man te vinden.

Ik voel dat jij me nu ook beoordeelt, dat je weg wilt kijken, dat je me niet wilt kennen.

Goed zo.

Het werkt dus.

In Berlijn laat ik de kans om te gaan staan gapen naar de Muur aan me voorbijgaan. De gebeurtenissen tijdens de Koude Oorlog hebben nu iets onwezenlijks. Wanhopige mensen die met een luchtballon over de muur zweefden of tot hun knieën door de stront baggerden in riolen, of lagen dood te bloed in de *Todeszone* tussen beide muren, slachtoffer van de scherpschutters in de Oost-Duitse wachttorens, Stasi-officieren die met auto's zonder herkenningstekens in alle haast de lijken kwamen ophalen voordat het nieuws wereldkundig kon worden.

Een ironische bijkomstigheid van de situatie was dat Oost-Duitsland niet aan de westkant van de muur ophield. De muur stond niet op de grens. De Oost-Duitsers hielden aan de westkant een bufferzone aan van een paar meter breed, zodat ze ook aan die kant van de muur konden komen als dat nodig was. West-Duitsland had niets te vertellen over die zone, die zich al snel ontpopte als een 'feestterrein', een waar niemandsland, een plek waar je juridisch onkwetsbaar was. Er doen verhalen de ronde dat er destijds lijken werden gedumpt met een kogelgat in het achterhoofd. De Amerikanen van de CIA zouden lijken in de Franse zone dumpen, de Fransen zouden de voorkeur geven aan de Britse zone en de Britten zouden op hun beurt de Amerikanen opzadelen met lijken. Dat geeft je een zuiverder beeld van de kwaliteit van het westerse bondgenootschap dan een studie politicologie van vier jaar.

Ik passeer het van toeristen vergeven Checkpoint Charlie en rij een van de parkeergarages in onder de steil omhoogrijzende, uit staal en glas opgetrokken monolieten rond Potsdamer Platz. Als de parkeerplicht de Bugatti ziet, komt hij als een haas uit zijn kantoortje. Hij ziet mij amper, zo verliefd kijkt hij naar de auto. Hij is zeker zestig en aan de uitdrukking op zijn gezicht te zien, krijgt hij voor het eerst in tien jaar weer een spontane erectie op het moment dat hij zich op het soepele leer van het kuipstoeltje achter het stuur laat zakken.

‘Pas op voor krassen,’ zeg ik. Het kan me eigenlijk geen moer schelen, maar ik wil dat het zweet hem uitbreekt zodat de jongens van forensisch geen enkel probleem zullen hebben met zijn vingerafdrukken. Onder die vingerafdrukken zullen ze die van mij dankzij de kalfsleren handschoen niet vinden, maar je moet het zekere voor het onzekere nemen.

Ik pak het parkeerbewijs aan en loop naar de lift omhoog.

Hij ziet niet dat ik het parkeerbewijs in de afvalbak gooi.

Ik kijk nog een laatste keer naar de Bugatti als hij erin wegrijdt.

Bij mezelf denk ik: wat een kutkar.

3

Ik heb je nog niet verteld hoe ik heet. Dat komt omdat mijn naam niet langer mijn naam is. Hij is de naam van iemand anders, iemand die ik ooit was, maar die ik al heel lang niet meer ben. Waarschijnlijk zijn er geen tien mensen op de hele wereld die zich die persoon kunnen herinneren, niet omdat ik al die anderen iets heb aangedaan, maar omdat die persoon een nul was, helemaal niemand, een cijfertje, een nietszeggend bijzinnetje in dit leven.

Ik heb die mensen achtergelaten. Ik mis hen niet en zij missen mij niet.

Voor de mensen die ik dagelijks tegenkom, ben ik wat hun het beste uitkomt. Dat is geen kwestie van toneelspelen, net zomin als toneelspelen zelf een kwestie van toneelspelen is. Het is een manier van zijn. Het mooie van een leven zonder echte identiteit, zonder vastomlijnde persoonlijkheid, is dat je van het ene personage in het andere kunt glippen, net als zo'n heremietkreeft die een nieuwe schelp opzoekt als het asbakje in de oude schelp vol is.

Voor de mensen in het wereldje ben ik één woord.

Madonna, Cher, Pelé, Beyoncé, Michelangelo, Plato, Seinfeld, allemaal bij elkaar gestopt in één verpakking.

Ik ben Zeventien.

Jonger dan je zou denken.

Goed verzorgd, vlot, soms een beetje te luidruchtig.

Ik heb zo'n Amerikaans accent dat je niet goed kunt plaatsen.

Ik ben een beetje vervelend.

Nou nee, ik ben verdómd vervelend.

Als je me niet aardig vindt, is dat oké. Ik opereer niet in een wereld waar het erg belangrijk is om aardig te worden gevonden.

Zeventien, omdat ik zestien voorgangers heb.

Een nummer is een ereteken. Het is alsof je de vijfenveertigste president van de Verenigde Staten bent, of de twaalfde Miss Universe, of de heersende wereldkampioen in het zwaargewicht boksen. Het betekent domweg dat je de beste bent. De machtigste, de mooiste, de sterkste, of, in mijn geval en dat van mijn zestien voorgangers, de dodelijkste, en om die reden ook de meest gevreesde.

Niemand weet precies wie nummer Eén was. Ik denk dat het Zigmund Markovich Rosenblum was. Google de man maar eens als je iemand bij je hebt die je hand kan vasthouden wanneer je het te kwaad krijgt.

Hij was ooit als enige van ons te vinden op Wikipedia. Nummer Twee was het kind van een man en een vrouw die beiden door de Tsaar werden vermoord. Het kind kwam op straat terecht, werd bij de uitbraak van de Eerste Wereldoorlog ingelijfd door de Duitse Inlichtingendienst, werd opgeleid en getraind als spion en saboteur, en keerde terug naar de straten van Sint-Petersburg om troepenbewegingen te rapporteren. In het geheim liep hij over naar de Russen en werd hij een dubbelspion. Dat alles voordat hij twaalf jaar oud was.

Drie tot en met Vijftien zijn allemaal officieel doodverklaard. Het zal je niet verbazen dat de doodsoorzaak in al die gevallen niet natuurlijk was, tenzij je uit een raam of een Boeing 737 vallen daartoe wilt rekenen (het lot van respectievelijk Zeven en Veertien).

Het lot van Zestien, mijn voorganger, is onbekend. Hij is domweg verdwenen. Met pensioen gegaan om redenen die iedereen volstrekt onduidelijk zijn, op het hoogtepunt van zijn carrière. De brui eraan gegeven, nooit meer gezien.

Ik? Ik ben in zijn huid gekropen.

De lift voert mij omhoog. Hij hangt aan de buitenkant van het gebouw. Berlijn zakt onder me weg. De Reichstag, de Tiergarten, het Schloss Charlottenburg schuiven parallactisch langs elkaar. Op de zevende verdieping stopt de lift. Een jonge vrouw in een blauwe kokerrok en een witte blouse stapt in met een stapel dossiers in haar armen. Ze ziet er Italiaans uit. Ze heeft haar donkere haar met spelden achter haar oren vastgezet. Ze glimlacht naar me, en heel even heb ik medelijden met haar omdat ze hier te midden van al die wellustige rukkens moet werken, van wie er ongetwijfeld een haar ten huwelijk zal vragen, met haar zal trouwen, en er vervolgens op zal staan dat ze haar baan opgeeft om een heel nest gekloonde nakomelingen groot te brengen in een van die gigantische smakeloze villa's die de stad nu omringen als een berenval die op scherp staat en elk moment dicht kan klappen.

Ik kijk vluchtig naar haar hand. Hij heeft haar al een aanzoek gedaan. Ik zie een kloeki verlovingsring om haar vinger glinsteren.

Misschien vind je me een klootzak met al die oordelen en vooroordelen van me. Waarschijnlijk heb je gelijk. Maar zo zit de wereld in elkaar. Banken, private finance, risicodragend kapitaal, het is geen speeltuin met gelijke kansen voor iedereen.

Ik vraag me af of haar verloofde, wie dat dan ook mag zijn, een van de mensen is die ik ga vermoorden.

De bel van de lift tingelt. De verdieping waar ze moet zijn. Ze stapt uit de lift.

Ik kijk haar na.

Ik hoop voor haar dat hij een van mijn slachtoffers zal zijn.

De receptie wordt bemand door een andere jonge vrouw, zwaar opgemaakt en met een snoer van nepparels om haar hals. Dit zijn de vrouwen voor wie je moet oppassen, want ze zijn slim. Ze leven in de echte wereld. Ze krijgen te maken met iedereen, van postbodes tot staatshoofden. De jongere partners, de jongemannen die nog tachtig uur per week werken en tot drie uur 's nachts op voorstellen zwoegen, nemen hen mee uit, zonder ook maar de geringste intentie te hebben hen ooit aan pa en ma voor te stellen.

Ze ziet me aankomen en ik zie aan haar, nog zelfs voordat ik mijn zonnebril van mijn neus heb genomen, dat ze me doorheeft. Ze glimlacht, maar die glimlach straalt uit dat ze me in alle opzichten verafschuwt, van mijn met de hand gemaakte schoenen en de vouw in mijn broek tot het patroontje op mijn stropdas en mijn te witte, tot in de perfectie in het gelid staande tanden.

Ik ben nu al voor haar gevallen.

Ze is ijzig beleefd tegen me. Ik weet zeker dat haar dat een uiterste krachtsinspanning kost. Ik zeg dat ik om drie uur een afspraak heb met Gerhard Meyer. Dat is ook zo. Hij verkoopt, en dat betekent dat hij de hele dag wordt geconfronteerd met glibberig ongedierte zoals ik. Hij denkt dat ik een pensioenfonds voor onderwijzend personeel in Toronto vertegenwoordig en hij hoopt dat hij een risicovolle onderhandse plaatsing aan me kwijt kan. Met de commissie die hij daarvoor opstrijkt kan hij zijn derde scheiding betalen, die noodzakelijk is geworden nu hij zijn executive assistant wijpt.

Ik heb de man nooit ontmoet, en dat zal ook nooit gebeuren, maar ik ken zijn soort.

Verdeeld over de wachtruimte zitten mannen in pakken, smekelingen aan het hof van Mammon, attachékoffertjes op de knieën, sommigen met de hoofden bij elkaar gestoken, vochtplekken onder de oksels vanwege de zenuwen, stuk voor stuk hopen dat deze afspraak, in tegenstelling tot de vorige negen, eindelijk de sluizen in de geldstroom zal openen en zal voorkomen dat de niet te stuiten kracht waarmee

het startkapitaal de onderneming uit vloeit in botsing komt met de granieten kolos Geen Geld Meer. Maar Meyer verkoopt, hij koopt niet, en hij laat mij niet wachten.

Zijn assistent verschijnt, een jonge, zwarte man – misschien Somali? – onmogelijk slank, hoge jukbeenderen en een grijze broek met een getailleerde leest die hem perfect past. Hij lijkt me aardig. Wipt Meyer hem? Als dat zo is, heeft hij meer smaak dan je zou denken.

Zijn naam is Bashir. Ik voel geen enkele aandrang hem dood te schieten, dus pas ik mijn plannen iets aan en loop achter hem aan langs de vergaderzaal met mijn doelwit naar het kantoor van Meyer. Meyer staat op om me te begroeten en steekt zijn hand uit. Hij heeft een snor die niet tot rust komt. Laat ik het daar maar bij laten. Bashir biedt me koffie aan, ik vraag een dubbele espresso macchiato omdat ik weet dat hij daar wel even mee bezig is. Dan verontschuldigd ik me bij Meyer en vraag naar het toilet.

Hij wijst me de weg. Ik laat mijn attachékoffer staan. De politie zal later ontdekken dat er alleen een exemplaar van Derrida's *De la grammatologie* in zit, deels om mijn verhaal enige geloofwaardigheid te verschaffen, maar vooral omdat je er maar beter voor kunt zorgen dat de aanwijzingen die je achterlaat zo verwarrend en betekenisloos zijn als maar mogelijk is.

Ik loop het kantoor uit.

In de toiletruimte zie ik mezelf in de spiegel.

Ik herken de mannen – niet de vrouwen, vrouwen zijn anders – met mijn beroep van mijlenver. Soms aan de brede schouders die hun jasje strak over hun rug trekt. Of aan de gang van de soldaat. Soms is het heel subtiel, bijvoorbeeld een militaire riem, of kun je er domweg niet omheen, zoals bij een gebroken neus. Soms is het gemillimeterde haar net iets langer dan in het militaire apparaat toegestaan, maar het kunnen ook de ongeschoren kaken zijn en de doodse blik in de ogen van de soldaat bij de Special Forces die er net te veel genoeg in schiep tieners in de stoffige steegjes van achterbuurten in Centraal-

Azië de keel af te snijden. En de gevaarlijksten zijn de mannen met een verstildheid die je een ongemakkelijk gevoel geeft. Als je naar hun handen kijkt, zul je zien dat ze bijna geen ringen dragen. Zoek maar eens met Google naar ‘avulsie van de huid’ als je wilt weten waarom. ‘De-gloving’ heet het in het Engels, alsof je een handschoen uittrekt.

Ik vertoon geen van die kenmerken.

Ik zie er minder zwaargebouwd uit dan ik ben, daarvoor zorgt mijn dure kleermaker. Mijn haar oogt alsof er bij de training als marinier nooit een tondeuse doorheen is gegaan. Ik ben lang genoeg om je recht aan te kunnen kijken, maar niet zo lang dat het intimiderend wordt, tenzij dat juist mijn bedoeling is. Mijn neus is drie keer gebroken, maar dat zie je niet, want ik betaal een man in Beverly Hills om hem iedere keer weer keurig recht te zetten. Ik gebruik vochtinbrengende crème, niet omdat ik ijdel ben, al speelt dat natuurlijk wel een beetje een rol, maar vooral om de desastreuze gevolgen van de woestijnzon en poolwinden op mijn huid te verbergen.

Aan de ringvinger van mijn rechterhand draag ik een eenvoudige zilveren ring met inscriptie.

Als we elkaar een beetje beter hebben leren kennen, vertel ik je misschien wel wat erin staat.

Ik reik met mijn hand onder mijn jasje en haal het pistool dat ik bij me heb uit een verborgen holster.

Amateurfotografen praten graag over camera's. Professionals malen daar niet om. Ik bedoel, ze hebben wel zo hun voorkeuren, maar een professionele fotograaf kan ook foto's maken met een gaatjescamera die hij van een leeg bonenblik heeft gemaakt, en het resultaat zal er beter uitzien dan alles wat jij of ik met de duurste spiegelreflex weet te produceren.

Maar als je wat dieper graaft, ontdek je dat er altijd één camera is die een magische aantrekkingskracht op hen uitoefent. Dat kan een Leica M2 zijn met een 1.4/35mm pre-asferische Summilux die garant staat voor die gloed in de opnamen van Cartier-Bresson, of een oude, gebutste Rolleiflex TLR, de camera waarmee Hitler foto's maakte. Misschien is het een Widelix, met een uurwerk dat de lens over 150 graden laat draaien voor panoramafoto's. Nou ja... je snapt wel wat ik bedoel.

Wat hebben ze allemaal gemeen?

Ze zijn allemaal mechanisch. Niets gaat automatisch. Ze doen wat je ze opdraagt, niet meer en niet minder. Vergelijk ze maar met auto's met een handgeschakelde versnellingsbak.

En zo komen we op de B&T VP9 WELROD 9MM.

Het pistool wordt gemaakt in Zwitserland, heeft een met de hand bediende grendel en een ingebouwde geluiddemper en is een van de weinige stille pistolen die daadwerkelijk stil is. Zo stil als in de films uit Hollywood. VP is de afkorting van *veterinary pistol*, omdat het pistool ooit is ontworpen om dierenartsen in staat te stellen dieren uit hun lijden te verlossen zonder de burens angst aan te jagen. Mijn god, zoals dat ding in je hand ligt. Het is een pistool zonder uitstraling, zonder opsmuk.

Het houdt zich gewoon gedeisd, het is zwart en glad en fluistert tegen je: ik weet wat je moet doen, ik zal het voor je doen en ik zal je er niet om veroordelen.

Als ik foto's maakte, zou ik een verdomd goede fotograaf zijn.